

[Home](#) > [Search form](#) > [List of results](#) > **Documents**

[Start printing](#)

Language of document : Croatian ▼ ECLI:EU:C:2019:385

Privremena verzija

PRESUDA SUDA (deveto vijeće)

8. svibnja 2019.(*)

„Zahtjev za prethodnu odluku – Socijalna politika – Prijenos poduzeća – Direktiva 2001/23/EZ – Članak 1. stavak 1. – Područje primjene – Kriteriji ocjene prijenosa – Prijenos klijenata – Prijenos svih financijskih usluga banke na investicijsko društvo bez prijenosa osoblja”

U predmetu C-194/18,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputilo Vrhovno sudišće (Vrhovni sud, Slovenija), odlukom od 20. veljače 2018., koju je Sud zaprimio 19. ožujka 2018., u postupku

Jadran Dodič

protiv

Banka Koper,

Alta Invest

SUD (deveto vijeće),

u sastavu: K. Jürimäe, predsjednica vijeća, D. Šváby i N. Piçarra (izvjestitelj), suci,

nezavisni odvjetnik: G. Hogan,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za J. Dodiča, M. Blatnik i M. Dodič, pravnici,

– za Europsku komisiju, M. Kellerbauer i B. Rous Demiri, u svojstvu agenata,

odlučivši, nakon što je saslušao nezavisnog odvjetnika, da u predmetu odluči bez mišljenja,

donosi sljedeću

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 1. stavka 1. Direktive Vijeća 2001/23/EZ od 12. ožujka 2001. o usklađivanju zakonodavstava država članica u odnosu na

zaštitu prava zaposlenika kod prijenosa poduzeća, pogona ili dijelova poduzeća ili pogona (SL 2001., L 82, str. 16.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku poglavlje 5., svezak 3., str. 151.).

2 Zahtjev je podnesen u okviru spora između Jadrana Dodića, s jedne strane, i Banke Koper i društva Alta Invest, s druge strane, o zakonitosti otkaza njegova ugovora o radu.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 U uvodnoj izjavi 3. Direktive 2001/23 istaknuto je da „treba osigurati zaštitu zaposlenika u slučaju promjene poslodavca, posebno kako bi se osigurala zaštita njihovih prava”.

4 Člankom 1. stavkom 1. te direktive određeno je:

„(a) Ova se Direktiva primjenjuje na svaki prijenos poduzeća, pogona ili dijela poduzeća ili pogona na drugog poslodavca, koji je posljedica ugovornog prijenosa, pripajanja ili spajanja poduzeća.

(b) Podložno podstavku (a) i sljedećim odredbama ovog članka, prijenosom se u smislu ove Direktive smatra prijenos gospodarskog subjekta koji zadržava svoj identitet, znači organizirano grupiranje resursa koje ima za cilj obavljanje gospodarske djelatnosti, bez obzira na to je li ta djelatnost glavna ili sporedna.”

Slovensko pravo

5 Članak 73. stavak 1. Zakona o delovnih razmerih (Zakon o radnim odnosima) (Uradni list RS, br. 21/13, u daljnjem tekstu: ZDR), glasi:

„Ako dođe do promjene poslodavca zbog pravnog prijenosa poduzeća ili dijela poduzeća obavljenog na temelju zakona, drugog propisa, pravnog posla ili pravomoćne sudske odluke ili zbog spajanja ili podjele, ugovorna i druga prava i obveze iz pravnih odnosa koje su radnici imali na dan prijenosa prelaze s poslodavca prenositelja na poslodavca preuzimatelja.”

6 Članak 88. stavak 1. prvi podstavak ZDR-a predviđa:

„Razlozi za redoviti otkaz ugovora o radu od strane poslodavca su:

prestanak potrebe obavljanja određenog posla pod uvjetima iz ugovora o radu zbog gospodarskih, organizacijskih, tehnoloških, strukturnih ili sličnih razloga na strani poslodavca [...]”.

7 U skladu s člankom 89. stavkom 1. sedmim podstavkom ZDR-a:

„Neosnovani razlozi za redoviti otkaz ugovora o radu su [...] promjena poslodavca u smislu članka 73. stavka 1. toga zakona”.

8 Članak 159. stavak 1. Zakona o trgu finančnih instrumentov (Zakon o tržištu financijskih instrumenata) (Uradni list RS, br. 108/10, u daljnjem tekstu: ZTFI) određuje pravila koja se primjenjuju „[a]ko skupština društva za burzovno posredovanje donese odluku o prestanku društva za burzovno posredovanje i početku postupka likvidacije ili rješenje kojim se djelatnost društva za burzovno posredovanje mijenja tako da potonje više neće obavljati investicijske usluge i aktivnosti”.

9 Članak 159. stavak 3. ZTFI-ja određuje:

„Društvo za burzovno posredovanje mora u slučaju iz prvog stavka ovog članka:

1. obaviti sve radnje potrebne za prijenos:

- finansijskih instrumenata i druge imovine klijenata kojima upravlja,
- vođenja računa nematerijaliziranih vrijednosnih papira klijenata, i
- drugih usluga koje obavlja za klijente

na drugu osobu koja je u skladu s člankom 32. ovoga zakona ovlaštena obavljati investicijske usluge i aktivnosti u Republici Sloveniji;

2. osigurati da osoba iz točke 1. ovog stavka preuzme:

- cjelokupnu dokumentaciju u vezi s investicijskim uslugama i aktivnostima koje je bilo dužno voditi društvo za burzovno posredovanje, i
- sve obveze i odgovornosti društva za burzovno posredovanje u vezi s vođenjem i pohranom dokumentacije te pristupom toj dokumentaciji.

Glavni postupak i prethodna pitanja

10 Banka Koper je 23. prosinca 2011. donijela rješenje o prestanku obavljanja investicijskih usluga i aktivnosti te usluga burzovnog posredovanja.

11 Ona je 27. lipnja 2012. s društvom Alta Invest sklopila ugovor o prijenosu na temelju članka 159. ZTFI-ja, u kojem je bilo predviđeno da će Banka Koper na Altu Invest prenijeti finansijske instrumente i drugu imovinu klijenata kojima upravlja, vođenje računa, nematerijaliziranih vrijednosnih papira klijenata i druge investicijske i pomoćne investicijske usluge u smislu ZTFI-ja te arhivu, odnosno cjelokupnu dokumentaciju u vezi s investicijskim uslugama i aktivnostima koje je bila dužna voditi za navedene klijente. Usto je bilo dogovoreno da će Banka Koper za Altu Invest obavljati poslove kao ovisni burzovni posrednik.

12 Banka Koper je u srpnju 2012. obavijestila klijente za koje je obavljala usluge burzovnog posredovanja da će prestati s njihovim obavljanjem. U tom okviru ih je posebno obavijestila o mogućnosti obraćanja Alti Invest te im je s tim u vezi ponudila posebne pogodnosti poput pokrića troškova prijenosa. Banka Koper također je obavijestila svoje klijente o tome da će se u slučaju njihove šutnje smatrati da se slažu s prijenosom na Altu Invest. 91 % klijenata Banke Koper se stvarno odlučilo za prelazak u Altu Invest, pri čemu je većina izričito izrazila volju da odsada bude povezana s potonjim društvom.

13 Banka Koper je tako bila isključena iz trgovanja na Ljubljanskoj burzi (Slovenija), a Slovenska narodna banka je donijela odluku kojom joj je dala odobrenje za obavljanje usluga ovisnog zastupnika u burzovnom posredovanju.

14 Banka Koper je 17. rujna 2012. donijela novi pravilnik o sistematizaciji radnih mjesta kojim je ukinula odjel za investicijske usluge, a unutar njega i radno mjesto burzovnog posrednika.

15 U tim okolnostima ugovori o radu svih zaposlenika odjela za investicijske usluge Banke Koper otkazani su zbog poslovnog uvjetovanog razloga, uključujući i ugovor o radu na neodređeno vrijeme na radnom mjestu burzovnog posrednika, koji je J. Dodič sklopio 30. lipnja 2011., a koji je otkazan 11. listopada 2012.

16 U međuvremenu je Banka Koper svim zaposlenicima odjela za investicijske usluge ponudila sklapanje novih ugovora o radu na drugim radnim mjestima.

17 J. Dodič je odbio tu ponudu jer je smatrao da mu ponuđeno radno mjesto ne odgovara. Zatim je pred slovenskim sudovima pobijao otkaz ugovora i zahtijevao vraćanje na posao u Banci Koper, a podredno vraćanje na posao u Altu Invest. On smatra da je Banka Koper svoju djelatnost burzovnog posredovanja prenijela na Altu Invest u smislu članka 73. ZDR-a, kojim je u slovensko pravo prenesen članak 1. stavak 1. Direktive 2001/23. Stoga bi se nakon prijenosa, određenog ugovorom o prijenosu od 27. lipnja 2012., djelatnost odjela za investicijske usluge u Altu Invest obavljala preko poslovnih jedinica i mreže Banke Koper.

18 Banka Koper je pred navedenim sudovima tvrdila da je, nakon što je odlučila da više neće obavljati usluge burzovnog posredovanja za svoje klijente, u skladu s člankom 159. ZTFI-ja, morala prenijeti račune nematerijaliziranih vrijednosnih papira klijenata na drugu pravnu osobu koja ima odobrenje za obavljanje tih usluga u Sloveniji. Ona je naglasila da prijenos nije obuhvaćao radnike, poslovne prostore i sredstva rada te da su klijenti imali mogućnost izbora novog ponuditelja investicijskih usluga.

19 Alta Invest je isto tako tvrdila da je ugovor o prijenosu neposredna posljedica primjene članka 159. ZTFI-a.

20 Prvostupanjski nacionalni sud presudio je da nisu bili ispunjeni uvjeti za prijenos poduzeća jer se identitet poduzeća nije održao ni u ekonomskom ni u funkcionalnom smislu. On je, s jedne strane, naglasio da u ugovoru o prijenosu koji su sklopili Banka Koper i Alta Invest nije bio određen nikakav prijenos stvari, prava ili radnika i, s druge strane, da su klijenti imali mogućnost izbora u pogledu prijenosa svojih vrijednosnih papira na Altu Invest „ili bilo koje drugo društvo za burzovno posredovanje”. U tim okolnostima prijenos na temelju navedenog ugovora nije se mogao kvalificirati kao „prijenos poduzeća” ili „dijela poduzeća” u smislu članka 1. stavka 1. Direktive 2001/23.

21 Žalbeni sud je isto tako smatrao da nije bila riječ o prijenosu poduzeća u smislu članka 1. stavka 1. Direktive 2001/23 jer ugovor o prijenosu sklopljen između Banke Koper i Alte Invest nije podrazumijevao promjenu poslodavca u smislu te odredbe. Taj je sud odlučujućim smatrao to da prvo društvo nije na drugo društvo prenijelo klijente. U vezi s tim je pojasnio da okolnost da su se za prelazak Altu Invest odlučile gotovo sve klijente nije dostatna za utvrđenje da je došlo do „prijenosa poduzeća” u smislu Direktive 2001/23. Osim toga, okolnost da je Banka Koper nastavila obavljati djelatnost burzovnog posredovanja, među ostalim, za Altu Invest, prema mišljenju tog suda potvrđuje to da nije bila riječ o prijenosu poduzeća.

22 J. Dodič je protiv te presude podnio reviziju sudu koji je uputio zahtjev u kojoj je, među ostalim, tvrdio da je na temelju činjenice da je 91 % klijenata Banke Koper svoje vrijednosne papire stvarno prenijelo na Altu Invest moguće zaključiti da je bila riječ o prijenosu poduzeća.

23 Taj sud odbio je reviziju jer na temelju prestanka djelatnosti burzovnog posredovanja, obavljanja ovisnog burzovnog posredovanja te nepostojanja prijenosa materijalnih sredstava, radnika i organizacijskog ustroja nije bilo moguće zaključiti da je bila riječ o „prijenosu poduzeća” u smislu Direktive 2001/23. On je također naglasio da su klijenti Banke Koper imali slobodan izbor i da je ta banka imala zakonsku obvezu osiguranja kontinuiteta zaštite prava svojih klijenata u slučaju da oni ostanu pasivni nakon obavijesti o prestanku djelatnosti tako da na drugo društvo za burzovno posredovanje prenese svu dokumentaciju.

24 J. Dodič je zatim Ustavnom sodišču (Ustavni sud, Slovenija) podnio ustavnu tužbu u kojoj je naveo očito pogrešno i proizvoljno tumačenje Direktive 2001/23 te neobrazloženo odbijanje njegova prijedloga za podnošenje zahtjeva za prethodnu odluku Sudu. Taj je sud ukinuo presudu

Vrhovnog sodišča (Vrhovni sud, Slovenija) te mu vratio predmet na ponovno odlučivanje. On je u biti smatrao da sud koji je uputio zahtjev nije odgovorio na tužiteljeva pitanja u pogledu postojanja „prijenosa poduzeća” u smislu Direktive 2001/23

25 Sud koji je uputio zahtjev se u okviru tog drugog ispitivanja glavnog predmeta pita je li u okolnostima predmetnog slučaja moguće smatrati da je riječ o „prijenosu poduzeća” u smislu članka 1. stavka 1. Direktive 2001/23.

26 Najprije ističe da je prijenos financijskih instrumenata i druge imovine klijenata, vođenje računa, nematerijaliziranih vrijednosnih papira klijenata i drugih investicijskih i pomoćnih investicijskih usluga te arhive na drugo ovlašteno društvo bio zakonski uvjet koji je Banka Koper morala ispuniti u slučaju prestanka obavljanja svoje djelatnosti burzovnog posredovanja. Sud koji je uputio zahtjev zatim navodi da klijenti Banke Koper nisu bili vezani tim prijenosom jer su imali mogućnost izbora novog društva za burzovno posredovanje. Naposljetku podsjeća da Banka Koper na Altu Invest nije prenijela radnike, sredstva rada ili druga materijalna sredstva ni organizacijski ustroj. S tim u vezi sud koji je uputio zahtjev pojašnjava da bi – ako se utvrdi da je bila riječ o prijenosu poduzeća – ugovorna odredba kojom je isključeno preuzimanje radnika očito bila bez učinka pa se njegove dvojbe ne odnose na to jesu li stranke ugovora o prijenosu mogle isključiti prijenos radnika.

27 U tim je okolnostima Vrhovno Sodišče (Ustavni sud, Slovenija) odlučilo prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Treba li odredbu članka 1. stavka 1. Direktive Vijeća 2001/23 tumačiti na način da se pravnim prijenosom smatra i prijenos poduzeća ili dijela poduzeća i prijenos poput onoga koji je obavljen u okolnostima predmetnog slučaja – kao što je prijenos financijskih instrumenata i druge imovine klijenata (konkretno vrijednosnih papira), vođenje računa, nematerijaliziranih vrijednosnih papira klijenata i drugih investicijskih i pomoćnih investicijskih usluga te arhive, uzimajući u obzir činjenicu da je, nakon prestanka obavljanja djelatnosti burzovnog posredovanja od strane prvotuzene povjeravanje pružanja tih usluga drugotuzenoj u konačnici ovisilo o odluci komitenata (klijenata)?

2. Je li u tim okolnostima odlučujuće to za koliko komitenata nakon prestanka obavljanja djelatnosti burzovnog posredovanja te usluge sada pruža drugotuzena?

3. Utječe li, i u kojoj mjeri, na zaključak da je riječ o prijenosu poduzeća ili pogona okolnost da prvotuzena i dalje posluje s klijentima u svojstvu ovisnog društva za burzovno posredovanje i da u okviru te funkcije surađuje s drugotuzenom?”

O prethodnim pitanjima

28 Svojim pitanjima koja valja ispitati zajedno sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 1. stavak 1. Direktive 2001/23 tumačiti na način da okolnost da drugo poduzeće, na temelju ugovora koji treba sklopiti u skladu s nacionalnim zakonodavstvom, preuzme financijske instrumente i drugu imovinu klijenata prvog poduzeća nakon što potonje prestane obavljati svoju djelatnost čini prijenos poduzeća ili dijela poduzeća čak i ako, s jedne strane, klijenti prvog poduzeća vođenje svojih vrijednosnih papira ne moraju prenijeti na drugo poduzeće i, s druge strane, prvo poduzeće nastavlja poslovati kao ovisno društvo za burzovno posredovanje i u toj funkciji surađuje s drugim poduzećem.

29 Uvodno valja podsjetiti da se, u skladu s ustaljenom sudskom praksom, doseg članka 1. stavka 1. točke (a) Direktive 2001/23 ne može ocjenjivati isključivo na temelju tekstualnog tumačenja. Zbog različitih jezičnih verzija te direktive i razlika između nacionalnih zakonodavstava u pogledu pojma „ugovorni prijenos”, taj pojam treba dovoljno fleksibilno

tumačiti kako bi se ispunio cilj te direktive, a koji je, kao što to proizlazi iz njezine uvodne izjave 3., zaštita zaposlenika u slučaju promjene poslodavca (presude od 20. siječnja 2011., CLECE, C-463/09, EU:C:2011:24, t. 29. i od 20. srpnja 2017., Piscarreta Ricardo, C-416/16, EU:C:2017:574, t. 37.).

30 Zatim valja istaknuti da se Direktiva 2001/23 primjenjuje ako se prijenos poduzeća odnosi na stabilnu gospodarsku djelatnost. Pojam „subjekt” iz članka 1. stavka 1. te direktive tako se odnosi na organizirano grupiranje osoba i resursa koje omogućuje obavljanje gospodarske djelatnosti koja nastoji postići vlastiti cilj (vidjeti u tom smislu presude od 10. prosinca 1998., Hidalgo i dr., C-173/96 i C-247/96, EU:C:1998:595, t. 25. i od 29. srpnja 2010., UGT-FSP, C-151/09, EU:C:2010:452, t. 26.).

31 U glavnom predmetu nije sporno da je odjel Banke Koper za investicijske usluge bio gospodarski subjekt jer je imao kadrovske i logističke resurse koji su omogućavali obavljanje gospodarske djelatnosti u obliku pružanja usluga burzovnog posredovanja i investicijskih aktivnosti komitentima.

32 U tim okolnostima to da Banka Koper, nakon što je prestala obavljati investicijske usluge i aktivnosti te pomoćne usluge u smislu članka 159. ZTFI-ja, i dalje posluje kao društvo za burzovno posredovanje i u toj funkciji surađuje s komitentima, među kojima je i Alta Invest, u načelu ne utječe na kvalifikaciju transakcije o kojoj je riječ u glavnom postupku kao „prijenosa dijela poduzeća” u smislu članka 1. stavka 1. Direktive 2001/23.

33 Naposljetku valja podsjetiti da je odlučujući kriterij za utvrđivanje postojanja prijenosa poduzeća ili dijela poduzeća u smislu te odredbe okolnost da je gospodarski subjekt očuvao svoj identitet, što osobito proizlazi iz stvarnog nastavka ili ponovnog započinjanja obavljanja njegova poslovanja (presude od 10. prosinca 1998., Hidalgo i dr., C-173/96 i C-247/96, EU:C:1998:595, t. 21. i od 9. rujna 2015., Ferreira da Silva e Brito i dr., C-160/14, EU:C:2015:565, t. 25. i navedena sudska praksa).

34 Da bi se utvrdilo je li taj uvjet ispunjen, potrebno je uzeti u obzir sve činjenične okolnosti koje su svojstvene predmetnoj transakciji, među kojima su osobito vrsta poduzeća ili pogona o kojima je riječ, prijenos materijalnih sredstava, poput zgrada i pokretnina, vrijednost nematerijalnih sredstava u trenutku prijenosa, preuzimanje većeg broja zaposlenika od strane novog poslodavca, prijenos klijenata, kao i stupanj sličnosti djelatnosti koje su se obavljale prije i nakon prijenosa, te trajanje eventualnog prekida tih djelatnosti (presuda od 9. rujna 2015., Ferreira da Silva e Brito i dr., C-160/14, EU:C:2015:565, t. 26. i navedena sudska praksa).

35 Međutim, ti su čimbenici samo djelomični aspekti potrebne procjene cjeline te ih stoga nije moguće zasebno ocjenjivati (presuda od 9. rujna 2015., Ferreira da Silva e Brito i dr., C-160/14, EU:C:2015:565, t. 26. i navedena sudska praksa). Osobito, važnost koju treba pojedinačno pripisati različitim kriterijima nužno se razlikuje ovisno o obavljanoj djelatnosti, to jest načinu proizvodnje u predmetnom poduzeću, pogonu ili njegovu dijelu ili njihovu poslovanju (presuda od 9. rujna 2015., Ferreira da Silva e Brito i dr., C-160/14, EU:C:2015:565, t. 27. i navedena sudska praksa).

36 U glavnom predmetu nije sporno, kao što je Komisija istaknula u svojim pisanim očitovanjima, da za obavljanje gospodarske djelatnosti predmetnog subjekta nisu potrebna značajna materijalna sredstva. Suprotno tomu, ta se gospodarska djelatnost temelji poglavito na nematerijalnim sredstvima, a njihov je prijenos od odlučujućeg značaja za potrebe kvalifikacije kao „prijenosa dijela poduzeća”.

37 Naime, nematerijalna sredstva koja čine financijske instrumente i drugu imovinu komitenata, u predmetnom slučaju klijenata, vođenje njihovih računa i druge investicijske usluge i

pomoćne usluge te vođenje arhive, odnosno dokumentacije u vezi s investicijskim uslugama i aktivnostima koji se obavljaju za klijente dio su identiteta predmetnog gospodarskog subjekta u smislu sudske prakse navedene u točkama 33. do 35. ove presude.

38 Međutim, prijenos tih sredstava nužno je uvjetovan izričitom ili prešutnom suglasnošću klijenata jer u okolnostima poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku poduzeće koje prestane obavljati svoju djelatnost ne može svojim klijentima nametnuti da vođenje svojih vrijednosnih papira povjere poduzeću po njegovu izboru.

39 Iz toga proizlazi, s jedne strane, da okolnost da klijenti Banke Koper nisu bili vezani ugovorom o prijenosu sklopljenom s Altom Invest te su mogli slobodno odlučiti potonjoj prenijeti svoje vrijednosne papire, kao što to ističe sud koji je uputio zahtjev, sama za sebe ne može priječiti kvalifikaciju kao „prijenosa dijela poduzeća” u smislu članka 1. stavka 1. Direktive 2001/23.

40 S druge strane, iz toga slijedi da treba utvrditi postojanje prijenosa klijenata kako bi se transakcija o kojoj je riječ u glavnom postupku okvalificirala kao „prijenos dijela poduzeća”.

41 Zato treba obaviti cjelovitu ocjenu okolnosti uzimajući pritom u obzir osobito mjere kojima se klijente Banke Koper navelo na to da vođenje svojih vrijednosnih papira povjere Alti Invest.

42 Tako sud koji je uputio zahtjev mora uzeti u obzir jesu li klijenti prilikom prijenosa svojih računa na Altu Invest imali izričit izbor ili je postojao automatski prijenos arhive u vezi s njihovim računima. U tim okolnostima on mora utvrditi nameće li članak 159. stavak 3. ZTFI-ja društvu za burzovno posredovanje koje odluči prestati obavljati svoju djelatnost da prenese dokumentaciju o računima svojih klijenata na samo jednu osobu koja ima odobrenje za obavljanje investicijskih usluga i aktivnosti u Sloveniji ili se ta dokumentacija može prenijeti na više osoba.

43 Također treba uzeti u obzir i postojanje financijskih pobuda poput pokrića troškova prijenosa od strane Alte Invest.

44 Usto, iako se čini da okolnost da se 91 % klijenata Banke Koper složilo s tim da se vođenje njihovih vrijednosnih papira povjeri Alti Invest potvrđuje djelotvornost takvih poticajnih mjera, ipak nije moguće dati kvalifikaciju „prijenosa” u smislu članka 1. stavka 1. Direktive 2001/23 samo na temelju tog utvrđenja, koje je usto moguće tek nakon sklapanja ugovora o prijenosu između dva poduzeća.

45 Naposljetku, u konačnici je na sudu koji je uputio zahtjev, koji je jedini nadležan za ocjenu činjenica o kojima je riječ u glavnom postupku i za tumačenje nacionalnog zakonodavstva, da utvrdi je li bila riječ o „prijenosu dijela poduzeća” u smislu članka 1. stavka 1. Direktive 2001/23 (vidjeti u tom smislu presude od 7. kolovoza 2018., Colino Sigüenza, C-472/16, EU:C:2018:646, t. 45. i od 6. prosinca 2018., Montag, C-480/17, EU:C:2018:987, t. 34.).

46 Uzimajući u obzir prethodno navedeno, na postavljena pitanja treba odgovoriti tako da članak 1. stavak 1. Direktive 2001/23 valja tumačiti na način da okolnost da drugo poduzeće, na temelju ugovora koji treba sklopiti u skladu s nacionalnim zakonodavstvom, preuzme financijske instrumente i drugu imovinu klijenata prvog poduzeća nakon što potonje prestane obavljati svoju djelatnost, čak i ako klijenti prvog poduzeća vođenje svojih vrijednosnih papira ne moraju prenijeti na drugo poduzeće, može činiti prijenos poduzeća ili dijela poduzeća ako se utvrdi da je bila riječ o prijenosu klijenata, što je zadaća suda koji je uputio zahtjev. U tim okolnostima broj stvarno prenesenih klijenata, makar bio i velik, sam po sebi nije odlučujuć za kvalifikaciju kao „prijenosa”, a okolnost da prvo poduzeće kao ovisno društvo za burzovno posredovanje surađuje s drugim poduzećem u načelu nije relevantna.

47 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (deveto vijeće) odlučuje:

Članak 1. stavak 1. Direktive Vijeća 2001/23/EZ od 12. ožujka 2001. o usklađivanju zakonodavstava država članica u odnosu na zaštitu prava zaposlenika kod prijenosa poduzeća, pogona ili dijelova poduzeća ili pogona valja tumačiti na način da okolnost da drugo poduzeće, na temelju ugovora koji treba sklopiti u skladu s nacionalnim zakonodavstvom, preuzme financijske instrumente i drugu imovinu klijenata prvog poduzeća nakon što potonje prestane obavljati svoju djelatnost, čak i ako klijenti prvog poduzeća vođenje svojih vrijednosnih papira ne moraju prenijeti na drugo poduzeće, može činiti prijenos poduzeća ili dijela poduzeća ako se utvrdi da je bila riječ o prijenosu klijenata, što je zadaća suda koji je uputio zahtjev. U tim okolnostima broj stvarno prenesenih klijenata, makar bio i velik, sam po sebi nije odlučujuć za kvalifikaciju kao „prijenosa”, a okolnost da prvo poduzeće kao ovisno društvo za burzovno posredovanje surađuje s drugim poduzećem u načelu nije relevantna.

Potpisi

* Jezik postupka: slovenski